

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА ТА ПРАВА ЄС

ОКЛАДНА МАРИНА ГЕОРГІЙВНА

кандидат історичних наук, доцент кафедри права
Європейського Союзу Національного юридичного
університету імені Ярослава Мудрого,

БУРДАЙ ЮРІЙ ЮРІЙОВИЧ

студент міжнародно-правового факультету Націо-
нального юридичного університету імені Яросла-
ва Мудрого

УДК 341.71

DOI: 10.37772/2518-1718-2020-4(32)-11

ТЕОРІЇ ОБҐРУНТУВАННЯ ДИПЛОМАТИЧНИХ ПРИВІЛЕЇВ ТА ІМУНІТЕТІВ: ПРОБЛЕМИ ТА ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ

Функціонування та розвиток будь-якої держави як суб'єкта міжнародного права не може відбуватися без зовнішніх зв'язків. Дипломатичні відносини є складовою частиною зовнішньої політики, вони дають можливість у повному обсязі реалізувати її міжнародну правосуб'єктність. Фактична реалізація дипломатичних відносин покладена на відповідні представництва, агенти якого наділені певними привілеями та імунітетами з метою безперешкодного та повного виконання завдань, функцій та обов'язків, покладених на них.

Ключові слова: інститут привілеїв та імунітетів, принцип функціональної необхідності, представницький характер, особиста недоторканість, акредитуюча країна, країна перебування.

Постановка проблеми. Питання теоретичного обґрунтування наявності значної кількості привілеїв та імунітетів, якими користується дипломатичний агент, ніколи не втрачало своєї актуальності. Це пов'язано з тим, що вони є фактично безкарними та недоторканими на території країни перебування під час виконання своїх обов'язків. Проблемним питанням, що стосується привілеїв та імунітетів, приділяв увагу також Д. Б. Левін [9]. Такі науковці, як Броунлі Я. [3] та Репецький В. М. [10] зазначали, що перелік привілеїв має бути повним з огляду на стрімкий розвиток зовнішніх зносин між суб'єктами міжнародного права, в той час як Фалалеева Л. Г., Мароховський В. В. та Приблуда П. М. ставили питання необґрунтованості деяких пільг, якими користується дипломатичний корпус.

Мета дослідження. Метою дослідження є узагальнення теоретичних доробок, що стосуються аргументації дипломатичних привілеїв та імунітетів, використання їх членами сім'ї дипломатичного агента. Також, ми намагатимемось сформулювати пропо-

зиції щодо можливих нововведень та обмежень стосовно правового статусу родини працівника дипломатичного корпусу.

Об'єкт дослідження. Положення Віденської конвенції про дипломатичні зносини 1961 р., що закріплюють перелік дипломатичних привілеїв та імунітетів членів сім'ї дипломатичного агента і теорії щодо їх обґрунтування та Конвенція про запобігання та покарання злочинів проти осіб, які користуються міжнародним захистом, у тому числі дипломатичних агентів від 14 грудня 1973 року.

Стан дослідження. На доктринальному рівні теорії, що аргументують використання дипломатичних привілеїв та імунітетів членами сім'ї дипломатичного агента є досить дискусійними. Серед сучасних робіт, присвячених обґрунтуванню дипломатичних привілеїв та імунітетів, слід відзначити праці Ю. Г. Дьоміна [6], Д. Б. Левіна [9], В. М. Репецького [10].

Виклад основного матеріалу. З кінця XVI і протягом XVII–XVIII століть склалися три основні тео-

рії обґрунтування дипломатичних привілеїв та імунітетів: екстратериторіальності, теорія представницького характеру і теорія функціональної необхідності. У ході дискусії з питання аргументації дипломатичних привілеїв та імунітетів у процесі узгодження змісту Віденської конвенції про дипломатичні зносини 1961 р. представники низки країн, серед яких були США та Японія, наполягали на тому, щоб функціональна теорія, інакше кажучи, принцип функціональної необхідності, був визнаний єдиним базисом. Проте, віддаючи належне делегації СРСР, треба зауважити, що саме за її пропозицією у преамбулі Конвенції було наголошено в першу чергу на представницькому характері дипломатичних привілеїв та імунітетів [14, с. 369].

Особиста недоторканість дипломатів та їх імунітет від кримінальної юрисдикції визначаються нормами міжнародного права. На неприпустимість відхилення від правил поведінки з дипломатами вказує рішення Міжнародного суду ООН 1980 р. у справі про захоплення американського посольства в Тегерані, в якому зазначено, що навіть зловживання імунітетом не є підставою для порушення цього імунітету. Недоторканість дипломатичного працівника та членів його сім'ї передбачає підвищену відповідальність держави перебування за її забезпечення. Генеральна Асамблея ООН 14 грудня 1973 року прийняла Конвенцію про запобігання та покарання злочинів проти осіб, які користуються міжнародним захистом, у тому числі дипломатичних агентів [15, с. 285-293].

Розглядаючи основні принципи, на яких ґрунтуються привілеї та імунітети, можна почати із екстратериторіальності, яка означає абсолютний захист особи від юрисдикції держави перебування. Відповідно до неї дипломатичний агент вважається таким, що нібито знаходиться на території власної держави [5, с. 183-184]. Г. Гроцій розглядав поняття екстратериторіальності радше як спосіб юридичного вираження дипломатичних привілеїв, а не як їх безпосереднє обґрунтування. Дещо пізніше воно перетворилося із допоміжної юридичної формули на самостійний правовий принцип, який відомий німецький дипломат Мартенс Ф.Ф. [2] використовував для безпосереднього обґрунтування дипломатичних привілеїв та імунітетів. У своїй основі ця теорія не раз була виправданям при наданні права притулку в дипломатичних приміщеннях та здійснення юрисдикції послом над своїм персоналом [10, с.164].

Гроцій Г. зазначав, що загальне правило, що той, хто перебуває на чужій території, підпорядковується законам цієї території із спільної згоди націй. Виключення стосується послів, оскільки вони через відому всім умовність знаходяться поза територією (*extra territorium*) тим самим не пов'язані цивільними

законами (*civil jure*) тієї держави, в якій перебувають під час виконання своїх функцій [2, с. 170].

Свого часу Монтеск'є у своїй роботі «Про дух законів» зазначав про те, що привілеї та імунітети є першою необхідністю для належного, безперешкодного, повного, оперативного виконання дипломатичним агентом як представником держави свої прямих функцій та обов'язків. Ця теорія здобула дуже багато прихильників та набула широкого розповсюдження, адже до її появи часто поставало питання про неосязні гарантії, які надаються агентів. Вона виступає захистом представника держави і закріплює, що всі привілеї та імунітети є такими, що діють лише під час виконання дипломатичним агентом своїх обов'язків. Для більшого розуміння трактування вищезазначеної теорії, варто зазначити, що у випадку, якщо Надзвичайний і Повноважний Посол України в Італії, приїхавши у відпустку, що передбачена положеннями українського законодавства, до Риму, він не має права користуватися дипломатичними привілеями та імунітетами [12, с. 279].

На сьогоднішній день є невизначеним пріоритет між двома основними теоріями, яку саме з них треба використовувати в колізійних ситуаціях, адже дуже часто, трактуючи одне і теж, вони розкривають поняття в двох протилежних за змістом поясненнях [8]. Як зазначає Броунлі Я.: «На практиці існує правове положення не ґрунтується на конкретно одній теорії або їх комбінуванні, хоча загалом воно відповідає як представницькій, яка підкреслює положення дипломата в ролі агента суверенної держави, так і на функціональній теорії, яка базується на практичній необхідності» [3, с. 485].

У преамбулі Віденської конвенції про дипломатичні зносини 1961 р. закріплені положення, згідно з якими «...привілеї та імунітети надаються не для вигід окремих осіб, а для забезпечення ефективного здійснення функцій дипломатичних представництв як органів, що представляють держави» [13].

Кожна концепція має свої ознаки, особливості та недоліки. Показовим є один елемент, який піддається критиці в кожній з цих теорій обґрунтування дипломатичних привілеїв та імунітетів. Він полягає в тому, що жодна з цих теорій не передбачає надання будь-яких привілеїв та імунітетів членам сім'ї дипломатичного агента. Так, екстратериторіальна передбачає користування пільгами лише на території відповідного дипломатичного представництва або під час перебування в транспорті, що належить такому дипломатичному представництву.

Віденська конвенція про дипломатичні зносини 1961 р. в частині першій статті 3 закріплює чіткий перелік функцій дипломатичного представництва, задля виконання яких дипломатів надаються відповідні привілеї та імунітети. Серед функцій, якими

наділені працівники дипломатичного корпусу вирізняють:

- 1) представництво акредитуваної країни в країні перебування;
- 2) захист в країні перебування інтересів акредитуваної держави та її громадян в обсязі, передбаченим міжнародним правом;
- 3) ведення переговорів із владою країни перебування;
- 4) з'ясування всіма законними засобами становища і подій у державі перебування та інформування про них відповідні органи акредитуваної держави;
- 5) заохочення дружніх відносин між державами та розвиток їхнього співробітництва в галузі економіки, культури і науки [13].

Принцип функціональної необхідності не обґрунтовує наявність привілеїв та імунітетів у членів сім'ї дипломата через те, що вони не мають повноважень, та ніяких функцій вони не виконують. Теорія представницького характеру обґрунтовує наявність привілеїв та імунітетів крізь призму представництва дипломатичним агентом держави на міжнародній арені.

Дипломатичні привілеї та імунітети починають діяти з моменту перетинання агентом та членами його сім'ї кордону держави, що їх приймає, і діють до моменту виїзду зазначених осіб із держави перебування. Дипломат і члени його родини користуються встановленими в міжнародному праві привілеями та імунітетами також під час проїзду через третю державу [4, с. 19]. Поширюючи на сім'ю працівника дипломатичного корпусу переваги передбачені ст. ст. 29-36 Віденської конвенції про дипломатичні зносини 1961 р., міжнародне та внутрішньодержавне право також вимагає суворого та неухильного дотримання правил та стандартів, що передбачені ними, а також усіх правил та звичаїв країни перебування. В разі зловживання привілеями та імунітетами, країна перебування має право вимагати негайного виїзду особи за її межі [7, с. 87–88].

Віденська конвенція про дипломатичні зносини не встановлює чіткого визначення поняття «членів сім'ї дипломатичного агента», хоча Гаванська конвенція про дипломатичних чиновників 1928 року пропонує відносити до членів родини дипломата його дружину (чоловіка) і неповнолітніх дітей, а також відповідно до міжнародного порядку дорослих незаміжніх дочок дипломата, що мешкають із ним спільно й перебувають на його утриманні. Міжнародне право встановлює принцип надання членам сім'ї дипломатичного агента відповідних привілеїв та імунітетів, а конкретизація цього принципу, в свою чергу, покладається на ту чи іншу країну перебування. Більше того, це поняття носить досить демократичний характер, тобто, не зважаючи на норми

національного законодавства країни перебування, які можуть мати певні заборони, зокрема, у сфері шлюбних стосунків, така держава встановлює виняток для дипломатичного агента, який, наприклад, акредитований при країні, в якій полігамія є законною та надає привілеї та імунітети всім його законним дружинам.

Питання щодо практичного втілення теорії, які стосуються поняття сім'ї дипломатичного є досить дискусійним. Так, Опенгеїм Л. зазначав: «Незважаючи на те, що дружина, діти та інші члени сім'ї дипломатичного агента належать до його світу, до їх привілеїв та імунітетів варто ставитися по різному. Дружина та діти мають користуватися повним обсягом особистих переваг та пільг дипломата, в той час, як користування ними іншими родичами не передбачає жодних із загальних правил міжнародного права» [11, с. 404]. Пояснюючи цю позицію, можна навести два приклади вчинення кримінальних правопорушень з боку членів родини дипломатичного агента. Коли у 1653 році Дон Панталеон Са, що був братом Надзвичайного та Повноважного посла Португалії у Великій Британії, вчинив вбивство громадянина Гринуей, після чого його заарештували та передали до суду в Англії, та як наслідок стратили. У 1906 році, коли син чилійського повіреного у справах в Брюсселі вбив громадянина Бельгії, влада країни не вчинила жодних дій, що свідчили б про намір арештувати та притягнути його до відповідальності. Підставою для здійснення суду над ним стала відмова від привілеїв сина повіреного у справах [11, с. 405].

Абсолютно протилежною є позиція науковця Чарльза Фенвіка, який зазначав, що родичі дипломатичного агента рангу А, які спільно проживають з ним, не залежно від ступеня споріднення, повинні розділяти з ним всі привілеї та імунітети, якими він наділений [1, с. 366].

Сучасним прикладом, який вказує на безкарність членів сім'ї дипломатичного агента є ДТП у Великій Британії, яке сталося 27 серпня 2019 року, внаслідок якого дружина Надзвичайного та Повноважного посла Сполучених Штатів Америки у Великій Британії, виїхавши на зустрічну смугу не впоралась із керуванням автомобіля та збила дев'ятнадцятирічного британця. Одразу ж після вчиненого, дипломат з усією сім'єю без жодних перешкод, скориставшись особистою недоторканістю, яку гарантує їм Віденська конвенція про дипломатичні зносини 1961 р. повернулися на Батьківщину, звідки їх не видали. В результаті між США та Англією спалахнув конфлікт, який до сьогодні не має вирішення.

На нашу думку, було б доцільно поставити питання про звуження привілеїв та імунітетів, якими користується родина дипломатичного агента. Мова

йде не про повну ліквідацію таких переваг та пільг, а саме про їх часткове обмеження. На нашу думку, не має смислового підґрунтя у використанні членами сім'ї дипломата особистої недоторканості у повному обсязі. Дуже небезпечним є надання їм додаткової можливості уникати відповідальності від за вчинення будь-якого протиправного діяння, що може посягати на права, законні інтереси, честь та гідність фізичних осіб, зокрема, громадян держави перебування.

Висновки. Проаналізувавши теорії обґрунтування дипломатичних привілеїв та імунітетів, ми дійшли до висновку, що їх наявність є невід'ємною частиною виконання свої функцій дипломатичним агентом будь-кого рангу. Метою таких переваг та пільг є не надання дипломатові додаткової можливості на порушення законодавства, а забезпечення його безперешкодного здійснення своїх функцій.

Дискусійним питання також є аргументація користування дипломатичними привілеями та імунітетами у повному обсязі родиною працівника дипломатичного корпусу. Порівнявши думки багатьох вчених та положення міжнародних договорів, що регулюють питання реалізації дипломатичних зносин, можна зрозуміти, що сьогодні це питання піддається вирішенню лише на доктринальному рівні, адже жодна із зазначених в роботі Конвенцій повно

та всебічно не висвітлює питання використання членами сім'ї дипломатичного агента дипломатичних привілеїв та імунітетів. Практика показує, що через наявність певної всюдозволеності членів сім'ї послів або повірених у справах, вчиняючи злочин, уникали від будь-якої, встановленої національним законодавством країни перебування, відповідальності.

Так, виходячи із вищенаведеного, можна зробити висновок, що відповідальність, покладена на акредитуєму країну за діяння, вчинені по суті особами, які не є державними службовцями, є занадто великою та не виправданою. Ми також встановили, що особиста недоторканість є важливим аспектом для безперешкодного перебування членів сім'ї на території країни перебування, але пропонуємо звзвити цей привілей, а саме закріпити норму, що передбачатиме можливість кримінального переслідування члена сім'ї дипломатичного агента у зв'язку із вчиненням ним кримінального правопорушення, що тягне за собою санкцію пов'язану із позбавленням волі відповідно до норм національного законодавства країни перебування.

Невирішеним є і питання загальноприйнятого визначення «членів сім'ї» дипломата, що власне і дозволяє країнам-учасницям Віденської конвенції про дипломатичні зносини самостійно регулювати це питання.

ЛІТЕРАТУРА

1. Oppenheim L. International Law. A Treaties. (Vols 1-2); Vol. 1: Peace. Second Edition. 2012. P. 580.
2. Regulation Concerning the Relative Ranks of Diplomatic Agents, Congress of Vienna, 19 March 1815, Martens, Nouveau Recueil de Traités. Vol. II. 1818. P. 449-450.
3. Броунли Я., Тункин Г. И. Международное право в двух книгах. Книга первая. Москва. 1977. 535 с.
4. Віденська конвенція про дипломатичні зносини. ООН. Конвенція. Міжнародний документ від 18.04.1961. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_048.
5. Гончаренка В. Г. Правознавство: словник термінів. Київ. Юрисконсульт, КНТ. 2007. 636 с.
6. Демин Ю. Г. Статус дипломатического представительства и его персонала: учебное пособие. Москва: Международные отношения, 1995. 21 с.
7. Зюнова Т. В. Современная модель дипломатии: стоки становления и перспективы развития. МГИМО. Москва. 2003. 366 с.
8. Кожевников Ф. И. Привилегии и иммунитеты дипломатических агентов. Международное право: учебник. 4-е издание. Москва. МГИМО. 1981. 456 с.
9. Левин Д. Б. Дипломатический иммунитет. Отв. ред.: Дурденевский В.Н. Москва, Ленинград: Издательство АН СССР. 1949. 415 с.
10. Репецкий В. М. Дипломатичне та консульське право: підручник. Львів. Біблос. 2002. 352 с.
11. Сандровский К. К. Дипломатическое право. Киев. 1981. 240 с.
12. Сатоу Э., Молочикова Ф. Ф., Кублицкого Ф. А., Панфилина С. А. Руководство по дипломатической практике. Москва. ИМО. 1961. 496 с.
13. Ткаля О. В. Теоретичне обґрунтування дипломатичного імунітету. *Актуальні проблеми держави і права*: збірка наукових праць. 2009. № 46. С. 369-377.
14. Чубарев В. Л., Мацко А. С. Конвенція про запобігання та покарання злочинів проти осіб, які користуються міжнародним захистом, в тому числі дипломатичних агентів від 14 грудня 1973 р. Україна в міжнародно-правових відносинах. Книга 1: Боротьба із злочинністю та взаємна правова допомога. Київ: Юрінком, 1996. С. 285-293.

15. Теоретическое обоснование дипломатических иммунитетов и привилегий. URL: <https://www.docsity.com/ru/teoreticheskoe-obosnovanie-diplomaticheskikh-immunitetov-i-privilegiy/956588/>.

REFERENCES

1. Oppenheim, L. (2012). International Law. A Treaties. (Vols 1-2); Vol. 1: Peace. Second Edition. P. 580 [in English].
2. Regulation Concerning the Relative Ranks of Diplomatic Agents, Congress of Vienna, 19 March 1815, Martens, Nouveau Recueil de Traités. Vol. II. 1818. P. 449-450 [in English].
3. Kozlova, N. V. (2014). Grazhdansko-pravovoy status organov yuridicheskogo litsa. *Khozyaystvo i pravo - Economy and law*, 8, 53-56 [in Russian].
4. Videnska konventsiiia pro dyplomatychni znosyny. OON. Konventsiiia. Mizhnarodnyi dokument vid 18.04.1961. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_048 [in Ukrainian].
5. Honcharenka, V. H. (2007). Pravoznnavstvo: slovnyk terminiv. Kyiv: Yuryskonsult, KNT [in Ukrainian].
6. Demin, Yu. G. (1995). Status diplomaticheskogo predstavitelstva i ego personala. Moskva: Mezhdunarodnyye ot-nosheniya [in Russian].
7. Zonova, T. V. (2003). Sovremennaya model diplomatii: stoki stanovleniya i perspektivy razvitiya. MGIMO. Moskva [in Russian].
8. Kozhevnikov, F. I. (1981). Privilegii i immunitety diplomaticheskikh agentov. Mezhdunarodnoye pravo. Moskva. MGIMO [in Russian].
9. Levin, D. B. (1949). Diplomaticheskiiy immunitet. Durdenevskiy V. N. (Ed.). Moskva, Leningrad: Izdatelstvo AN SSSR. [in Russian].
10. Repetskiy, V. M. (2002). Dyplomatychne ta konsulskie pravo. Lviv: Biblos [in Ukrainian].
11. Sandrovskiy, K. K. (1981). Diplomaticheskoye pravo. Kiyev [in Russian].
12. Satou, E. Molochikova F. F. Kublitskogo F. A. Panfidina S. A. (1961). Rukovodstvo po diplomaticheskoy praktike. Moskva: IMO [in Russian].
13. Tkalia, O. V. (2009). Teoretychne obhruntuvannia dyplomatychnoho imunitetu. *Akrutalni problemy derzhavy i prava - Aktutalni problemy derzhavy i prava*, 46, 369-377 [in Ukrainian].
14. Chubariev, V. L., Matsko, A. S. (1996). Konventsiiia pro zapobihannia ta pokarannia zlochyniv proty osib, yaki ko-rystuiutsia mizhnarodnym zakhystom, v tomu chysli dyplomatychnykh ahentiv vid 14 hrudnia 1973 r. Ukraina v mizhnarodno-pravovykh vidnosynakh. Book 1: Borotba iz zlochynnistiu ta vzaiemna pravova dopomoha. Kyiv: Yurinkom, 285-293 [in Ukrainian].
15. Teoreticheskoye obosnovaniye diplomaticheskikh immunitetov i privilegiy. URL: <https://www.docsity.com/ru/teoreticheskoe-obosnovanie-diplomaticheskikh-immunitetov-i-privilegiy/956588/> [in Russian].

ОКЛАДНАЯ МАРИНА

кандидат исторических наук, доцент кафедры права Европейского Союза
Национального юридического университета имени Ярослава Мудрого,

БУРДАЙ ЮРИЙ

Студент международно-правового факультета, 4 курса, 1 группы
Национального юридического университета имени Ярослава Мудрого

ТЕОРИИ ОБОСНОВАНИЯ ДИПЛОМАТИЧЕСКИХ ПРИВИЛЕГИЙ И ИММУНИТЕТОВ: ПРОБЛЕМЫ И ПУТИ РЕШЕНИЯ

Функционирование и развитие любого государства как субъекта международного права не может происходить без внешних связей. Дипломатические отношения являются составной частью внешней политики, они дают возможность в полном объеме реализовать ее международную правосубъектность. Фактическая реализация дипломатических отношений возложена на соответствующие представительства, агенты которого наделены определенными привилегиями и иммунитетами в целях беспрепятственного и полного выполнения задач, функций и обязанностей, возложенных на них. В статье проведен анализ теорий обоснования дипломатических привилегий и иммунитетов учитывая пользование ими семьей работника дипломатического корпуса.

Ключевые слова: институт привилегий и иммунитетов, принцип функциональной необходимости, представительский характер, личная неприкосновенность, представляемая страна, страна пребывания.

OKLADNAYA MARINA

PhD in History, Associate Professor at the Department of Law of the European Union
of Yaroslav Mudryi National Law University,

BURDAI YURII

4-year student, group 1, International Law
Faculty of Yaroslav Mudryi National Law University

THEORIES OF JUSTIFICATION OF DIPLOMATIC PRIVILEGES AND IMMUNITIES: PROBLEMS AND WAYS OF SOLUTION

Problem setting. The question of the theoretical justification for the existence of a significant number of privileges and immunities enjoyed by a diplomatic agent has never lost its relevance. This is due to the fact that they are virtually unpunished and inviolable in the territory of the host country in the performance of their duties. D. B. Levin also paid attention to problematic issues concerning privileges and immunities. Scholars such as J. Brownie and V. M. Repetsky noted that the list of privileges should be complete given the rapid development of foreign relations between the subjects of international law, while L. G. Falaleeva, V. V. Marakhovsky and P. M. Prybluda raised the question of unfoundedness of some privileges enjoyed by the diplomatic corps.

The purpose of this work is to summarize the theoretical achievements concerning the argumentation of diplomatic privileges and immunities, their use by members of the family of a diplomatic agent. We will also try to formulate proposals for possible innovations and restrictions on the legal status of the family of a member of the diplomatic corps.

Analysis of recent research. At the doctrinal level, theories arguing for the use of diplomatic privileges and immunities by members of a diplomatic agent's family are highly controversial. Among the modern works devoted to the substantiation of diplomatic privileges and immunities, it should be noted the works of Yu. G. Demin, D. B. Levin, V. M. Repetsky.

Article's main body. The article presents a detailed analysis of international law and the views of scholars and specialists in this field, discusses current theoretical and applied issues of the theories of justification of diplomatic privileges and immunities.

Conclusions. After analyzing the theories of substantiation of diplomatic privileges and immunities, we concluded that their presence is an integral part of the performance of their functions by a diplomatic agent of any rank. The purpose of such benefits and privileges is not to provide the diplomat with an additional opportunity to violate the law, but to ensure his smooth exercise of his functions.

The responsibility imposed on the accrediting country for acts committed in essence by persons who are not civil servants is too great and unjustified. We have also established that personal inviolability is an important aspect of the unimpeded stay of family members in the host country. But we propose to narrow this privilege, namely to establish a rule that would provide for the possibility of criminal prosecution of a family member of a diplomatic agent, which entails a sanction related to imprisonment in accordance with the national legislation of the host country.

Keywords: institute of privileges and immunities, principle of functional necessity, representative character, personal integrity, accrediting country, country of residence.